02/02/2019

Η Εορτή της Υπαπαντής του Κυρίου στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Κατά το διήμερο 1 και 2 Φεβρουαρίου εορτάστηκε στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας η εορτή της Υπαπαντής του Κυρίου.

Την παραμονή της εορτής το εσπέρας ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον πανηγυρικό εσπερινό και κήρυξε το θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Υπαπαντής του Κυρίου στην Πατρίδα του Δήμου Βεροίας.

Ανήμερα της εορτής ο Σεβασμιώτατος λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό της Υπαπαντής του Κυρίου Βεροίας. Στο τέλος χειροθέτησε Αναγνώστη τον κ. Ιωάννη Τρέβλια.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό:

«Δεῦτε καί ἡμεῖς, ἄσμασιν ἐν-θέοις, Χριστῷ συναντηθῶμεν, καί δεξώμεθα αὐτόν».

Μία συνάντηση οὐρανοῦ καί γῆς, μία συνάντηση τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο καί τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό ἑορτάζουμε στόν πανη-γυ-ρίζοντα αὐτόν ἱερό ναό τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου.

Ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερο εἰσέρχεται ὁ Χριστός στόν ναό τοῦ Σολομῶντος στίς ἀγκάλες τῆς Πα-ναγίας Μητρός του γιά νά ἐκ-πληρώσει τήν ἐπιταγή τοῦ νόμου καί νά δείξει ὅτι ἔγινε ἄνθρωπος κατά πάντα, ὥστε νά μᾶς προσ-φέρει πρότυπο ζωῆς καί τηρήσεως τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ.

Εἰσέρχεται ὅμως καί γιά νά συ-ναντήσει τόν πρεσβύτη Συμεών, ὁ ὁποῖος ὁλόκληρη τή ζωή του πε-ρίμενε τόν Μεσσία καί προσευ-χό-ταν στόν Θεό νά τόν ἀξιώσει νά τόν δεῖ πρίν νά πεθάνει.

Καί ἡ προσευχή του ἐκπληρώ-νε-ται καί ἡ ἐπιθυμία του ἱκανοποιεῖ-ται καί ὁ Συμεών ἀξιώνεται νά δεῖ αὐτόν πού πολλοί δίκαιοι καί προ-φῆτες ἐπεθύμησαν νά δοῦν καί νά συναντήσουν καί δέν μπόρεσαν. Καί ἀξιώνεται ὄχι μόνο νά τόν δεῖ καί νά τόν συναντήσει, ἀλλά νά τόν πάρει στά χέρια του καί νά εὐ-χαριστήσει τόν Θεό γιά τήν ἐκπλή-ρωση τοῦ πόθου του.

Στό σημεῖο αὐτό ἀκριβῶς ἔγκει-ται τό νόημα καί ἡ σημασία αὐτῆς τῆς συναντήσεως. Ὁ πρε-σβύ-της Συμεών δέν βλέπει μόνο τόν Χριστό, ἀλλά καί ἀντιλαμ-βά-νεται ποιός εἶναι καί ποιά ἀξία ἔχει ἡ παρουσία του γιά τόν ἴδιο. Δέν τόν βλέπει μόνο, ὅπως ὅλοι ἐκεῖνοι πού βρισκόταν τήν ἴδια στιγ-μή στόν ναό τοῦ Σολομῶντος, ἀλλά τόν παίρνει στίς ἀγκάλες του καί εὐχαριστεῖ τόν Θεό γιά τό δῶρο πού τοῦ χάρισε. Ὁ πρεσβύ-της Συμεών ἀντιλαμβάνεται ὅτι συναντώντας τόν Χριστό πού εἶ-ναι ἡ Ζωή, μπορεῖ νά ἀπέλθει ἀπό τήν ἐπίγεια καί πρόσκαιρη ζωή, γιατί ἔχει γνωρίσει αὐτόν πού χα-ρίζει τήν αἰώνια ζωή. Ἀντιλαμβάνεται ὅτι συναντώντας τόν Χριστό, πού εἶναι ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης, μπορεῖ νά ἀφήσει εἰρηνικός τόν κόσμο, γιατί εἶδε αὐτόν πού χαρίζει τή σω-τηρία καί φέρνει τήν εἰρήνη καί τήν καταλλαγή μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων.

Στή διάρκεια τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Κυρίου μας πολλοί ἦταν αὐτοί πού τόν εἶδαν,

πολλοί ἦταν αὐτοί πού ἐπεδίωξαν νά τόν δοῦν, πού τόν περίμεναν ἐκεῖ ἀπό ὅπου θά περ-νοῦσε, πού συνωστίσθηκαν γιά νά τόν δοῦν καί νά τόν πλησιά-σουν, πού θέλησαν νά τόν συνα-ντή-σουν καί νά τοῦ μιλήσουν. Πόσοι ὅμως τόν συνάντησαν πραγ-ματικά καί οὐσιαστικά; Πόσοι θά μποροῦσαν νά ἐπαναλάβουν τούς λόγους τοῦ πρεσβύτου Συ-μεών «εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σω-τήριόν σου»;

Ἀσφαλῶς ὄχι ὅλοι. Ἄς θυμηθοῦ-με τόν νέο πού τόν πλησίασε γιά νά τόν ρωτήσει πῶς θά κερδίσει τήν αἰώνια ζωή, καί «ἀπῆλθε λυ-πού-μενος», ἤ τούς ἐννέα λεπρούς, πού ἄν καί περίμεναν τόν Χριστό γιά νά τοῦ ζητήσουν νά τούς θερα-πεύσει, μετά δέν ἐπέστρεψαν γιά νά τόν εὐχαριστήσουν,ἤἀκόμη τούς Γεργεσηνούς, πού ἐνῶ εἶδαν ὅτι θεράπευσε τούς δύο δαιμονι-σμένους συμπολίτες τους τόν πλη-σίασαν γιά νά τοῦ ποῦν νά ἀπομα-κρυνθεῖ ἀπό τήν πόλη τους.

Στά παραδείγματα αὐτά θά μπο-ρού-σαμε νά προσθέσουμε πολύ πε-ρισσότερα, γιατί πολλοί ἦταν ἐκεῖ-νοι οἱ ὁποῖοι τόν εἶδαν, τόν ἄκου-σαν, δέχθηκαν τίς εὐεργεσίες του, ἀλλά ἡ ψυχή τους δέν τόν συνά-ντησε.Ἦταν γι᾽αὐτούς μία ἐπιφα-νει-ακή καί ἐπιπόλαιη γνωριμία χωρίς βάθος, χωρίς περιεχόμενο, χωρίς ἀντίκρυσμα.

Ἀλλά ἄς μήν βιασθοῦμε νά κρί-νουμε καί νά κατακρίνουμε αὐ-τούς τούς ἀνθρώπους, γιατί συχνά μπορεῖνά βρισκόμεθα καί ἐμεῖς στή δική τους θέση καί νά ἀντιδροῦμε μέ τόν ἴδιο τρόπο. Νά βλέπουμε τόν Χριστό, νά τόν συναντοῦμε στή μελέτη τοῦλόγου του, στή θεία Λειτουργία καί στά ἱερά μυ-στήρια,ἀλλά νά μήν ἀποκομί-ζου-με τίποτε ἀπό αὐτή τή συνάντηση. Νά μήν μᾶς ἀγγίζει, νά μήν αἰ-σθα-νόμεθα τίποτε μέσα στήν ψυχή μας. Εἴτε γιατί ὀνοῦς καί ἡψυ-χή μας εἶναι γεμάτα ἀπό ἄλλα πράγ-μα-τα, ἀπό λογισμούς, ἀπό μέρι-μνες, ἀπό πάθη καί ἁμαρτίες εἴτε γιατί δέν δίδουμε σημασία σέ αὐτή τή συνάντηση, γιατί μᾶς ἔχει γίνει συνήθεια, γιατί προσερχόμεθα σέ αὐτή ἀπό ὑποχρέωση ἤἀκόμη καί ἀπό ἀνάγκη.

Γι᾽αὐτό καί ὁπρεσβύτης Συμεών ἀποτελεῖπρότυπο καί ὑπόδειγμα τῆς συναντήσεως τοῦἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Ἔζησε μέσα στήν ψυ-χή του αὐτή τή συνάντηση μέ τόν Θεό, γιατί τήν ἐπιθυμοῦσε, τήν πο-θοῦσε, προσευχόταν γι᾽αὐτή, τήν εἶχε κάνει στόχο καί σκοπό τῆς ζω-ῆς του. Καί ὁ Θεός τόν ἀξίωσε νά τήν ζήσει, ὅπως τό ἐπιθυμοῦσε, ὅπως εἶναι πρόθυμος νά τό κάνει καί γιά ἐμᾶς, ἐάν προσερχόμεθα στή συνάντηση μέ τόν Χριστό μέ τήν ἴδια λαχτάρα καί μέ τήν ἴδια προετοιμασία μέ τήν ὁποία προ-σῆλ-θε καί ὁΣυμεών.

Ἄς ἀκούσουμε, λοιπόν, τήν προ-τροπή τοῦἱεροῦὑμνογράφου, τήν ὁποία προέταξα, «Δεῦτε καί ἡμεῖς, ἄσμασιν ἐνθέοις, Χριστῷσυναντη-θῶμεν, καί δεξώμεθα αὐτόν», καί μέ τήν ὁποία μᾶς καλεῖὄχι μόνο νά συναντηθοῦμε μέ τόν Χριστό, ἀλλά νά τόν

δεχθοῦμε στήν ψυχή μας γιά νά τήν ἀλλοιώσει, γιά νά τήν μεταμορφώσει καί γιά νά μᾶς χαρίσει τή σωτηρία.

Σέ μᾶς ἐπαφίεται, λοιπόν, ἐάν ἐπιθυμοῦμε αὐτή τή συνάντηση νά σπεύσουμε καί νά εἴμεθα πάντοτε ἕτοιμοι προκειμένου νά συναντήσουμε τόν Χριστό μέσα ἀπό τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, μέσα ἀπό τήν προσευχή μας καί μέσα ἀπό τή σχέση μας μέ τήν Ἐκκλησία καί τή ζωή της. Ἄς προβληματισθεῖὁκαθένας μας πῶς μποροῦμε νά ἀξιοποιήσουμε αὐτή τή συνάντηση.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θ. Λειτουργία :

«Σοῦ δέ αὐτῆς τήν ψυχήν διελεύ-σεται ρομφαία».

Στόν ναό τοῦ Σολομῶντος φέρει σή-μερα ἡ Παναγία Παρθένος τό τεσ-σαρακονθήμερο βρέφος της. Τό φέρει γιά νά ἐκπληρώσει τόν τύπο τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. Τό φέρει ὅμως, χωρίς νά τό γνωρίζει, καί γιά νά ἐκπληρώσει ὁ Θεός τήν ἐπιθυμία ἑνός ἐκλεκτοῦ δούλου του, τοῦ πρεσβύτου Συμεών, ὁ ὁποῖος ἐπί χρόνια τόν ἱκέτευε νά τόν ἀξιώσει νά δεῖ τόν Μεσσία καί νά πάρει στά χέρια του τόν Σω-τή-ρα τοῦ κόσμου.

Καί ἡ ἐντολή τοῦ Νόμου ἐκ-πλη-ροῦται καί ὁ πόθος τοῦ εὐλαβοῦς πρεσβύτου γίνεται πραγματικότης, καί ὁ Θεός φωτίζει τόν νοῦ του ὄχι μόνο γιά νά δεῖ «τό σωτήριον» του, ἀλλά καί γιά νά προφητεύσει γιά τό μέλλον τοῦ βρέφους πού κρα--τᾶ στά χέρια του καί τῆς Μη-τέ-ρας του.

Ἀπό τή στιγμή πού ἡ ταπεινή Κό-ρη τῆς Ναζαρέτ ἀπήντησε στόν ἀρ-χάγγελο Γαβριήλ τό «ἰδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα σου», ἡ ζωή της ἐνώθηκε μέ τό παι-δίο πού συνέλαβε ἐκ Πνεύ-μα-τος Ἁγίου, μέ τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, στόν ὁποῖο θά δάνειζε τήν ἀνθρώπινη σάρκα. Ἔτσι ἡ προφη-τεία τοῦ Συμεών γιά τόν Χριστό δέν εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπό αὐτήν γιά τήν Παναγία Μητέρα του. Ἐάν Ἐκεῖνος «κεῖται εἰς πτῶσιν καί ἀνά-στασιν πολλῶν ... καί εἰς ση-μεῖ-ον ἀντιλεγόμενον», ἐάν δη-λα-δή ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο θά γίνει γιά ἐκεί-νους πού θά τόν πιστεύσουν αἰτία σωτηρίας, ἐνῶ γιά ἐκείνους πού δέν θά θε-λή-σουν νά τόν πιστεύσουν ἤ θά τόν ἀρνηθοῦν αἰτία καταδίκης καί κα-τα-κρίσεως, καί ἄλλοι θά στα-θοῦν δίπλα του, ἐνῶ ἄλλοι θά τόν ἀμ-φι-σβητήσουν, γιά τήν Παναγία Μη-τέρα του αὐτή ἡ διχοστασία, αὐτή ἡ διάσπαση τῶν ἀνθρώπων πού θά προκαλέσει, θά ἔχει ὀδυνηρές συ-νέ-πειες. Θά εἶναι σάν μία ρομ-φαία πού θά διαπεράσει τήν ψυχή της.

Ἡ Παναγία μας δέν μπορεῖ νά κα--ταλάβει ἐκείνη τή στιγμή τό νό-η--μα τῆς προφητείας τοῦ Συ-μεών, ἀλλά ἀσφαλῶς θά τό θυ-μη-θεῖ, ὅταν θά βλέπει ἄλλους νά ἀκο-λου-θοῦν τόν Υἱό της καί νά ἀκοῦν τούς λόγους του, καί ἄλ-λους νά τόν κατηγοροῦν, νά ψά-χνουν ἀφορμές γιά νά τόν κατα-κρίνουν καί γιά νά τόν συκοφα-ντήσουν, νά στήνουν παγίδες καί νά προσπα-θοῦν νά τόν διαβάλ-λουν στούς ἀν-θρώπους, καί στό τέ-λος, ὅταν ὅλα αὐτά δέν ἀπο-δίδουν, νά τόν προδίδουν γιά τριά-κοντα ἀργύρια καί νά τόν ἀνε-βάζουν στόν Σταυ-ρό ὡς κακοῦργο.

«Σοῦ δέ αὐτῆς τήν ψυχήν διε-λεύ-σεται ρομφαία».

Γιά τήν ψυχή τῆς Παναγίας Μη-τέ--ρας τοῦ Κυρίου ρομφαία εἶναι ἡ θλίψη καί ἡ ὀδύνη πού προκαλεῖ ἡ στάση τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι στόν Υἱό της, ὁ ὁποῖος «διῆλθεν εὐ-εργετῶν καί ἰώμενος» τούς ἀν-θρώπους. Ρομφαία εἶναι ἡ αἴσθη-ση τῆς

ἀγνωμοσύνης καί τῆς ἀδι-κί-ας πού ὑπομένει ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε τούς πατρι-κούς κόλ-πους γιά νά ἔλθει στή γῆ καί νά σώσει τόν πλανηθέντα ἄν-θρωπο. Ρομφαία γιά τήν Παναγία εἶναι ὁ πόνος τοῦ Υἱοῦ της, τόν ὁποῖο ὑπομένει χάριν τῶν ἀνθρώ-πων καί αὐτῶν ἀκόμη τῶν σταυ-ρωτῶν του.

Ὅμως ἡ προφητεία τοῦ πρεσβύ-του Συμεών μπορεῖ νά ἀφορᾶ τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, ἀφορᾶ ὅμως καί ὅλους ὅσους ἀνά τούς αἰῶνες πιστεύουν στόν Υἱό της καί συντάσσονται μαζί του. Ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τόν κρα-τοῦν μέσα στήν ψυχή τους μέ ἀγάπη, ὅπως τόν κρατοῦσε καί ἡ Πα--ναγία μας στήν ἀγκάλη της.

Καί τούς ἀφορᾶ, για-τί στήν πο-ρεία τῆς ζωῆς τους δοκιμάζουν καί αὐτοί πόνους καί θλίψεις καί αἰ-σθάνονται τή ρομφαία τῶν πει-ρασμῶν καί τῶν ἀπογοητεύ-σεων, τῆς κακίας καί τῶν διωγμῶν, ὅσων ἀντιστρατεύο-νται τόν Χρι-στό νά διαπερνᾶκά-ποιες φορές καί τή δική τους ψυχή. Γιατί ἡ συμ--πό-ρευση μέ τόν Χριστό τούς φέρνει ἀναγκαστικά ἀντιμέτω-πους μέ ἐκείνους πού τόν ἀμφι-σβητοῦν, πού τόν ἀρνοῦνται, πού θέλουν νά ἐξαφανίσουν τό ὄνομά του, πού αἰσθάνονται ὅτι τούς ἐλέγ-χει ὁλόγος καί τό θέλημά του. Καί αὐ-τοί βρίσκουν πολλές ρομφαῖες γιά νά διαπερνοῦν τίς ψυ-χές τῶν πι-στῶν. Εἶναι οἱ θλί-ψεις καί οἱ διωγ-μοί, γιά τούς ὁποί-ους εἶπε ὁ Χριστός τούς μα-θητές του ὅτι θά τούς ἀντιμετωπίσουν καί ἐκεῖνοι, ὅπως καί ὁ ἴδιος. Εἶναι οἱ κα--κίες, τά σχόλια καί οἱ εἰρω-νεῖες πού μπορεῖ νά δοκιμάζουμε καί ἐ-μεῖς κάποιες φορές, ὅταν ὁμο-λο-γοῦ-με τήν πίστη μας, ὅταν μέ τή ζωή μας δείχνουμε ὅτι εἴμε-θα μέ-λη τοῦσώματος τοῦ Χριστοῦ καί πιστά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας του.

Ὅμως δέν θά πρέπει νά ἀνησυ-χοῦ-με γιά ὅλα αὐτά, δέν θά πρέπει νά ἀπογοητευόμεθα καί νά ἀπο-θαρ--ρυ-νόμεθα. Θά πρέπει νά μᾶς πα--ρη-γορεῖ καί νά μᾶς διδάσκει ἡ ὑπο-μονή τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Κυ-ρίου μας. Θά πρέπει νά μᾶς ἐνθαρρύνει ὁ λόγος τοῦ πρεσβύ-του Συμεών γιά τόν Χριστό ὅτι «οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καί ἀνά-στασιν πολλῶν», διότι ὁτιδήποτε καί ἐάν ὑπομείνουμε στή ζωή μας γιά χάρη του, Αὐτός εἶναι ἡ ἀνά-στα-σή μας καί εἶναι ἡ σωτηρία μας.